

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 234/07-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. apríla 2008 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti V. H., B., zastúpenej advokátom Mgr. M. P., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 16/98 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo V. H. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 16/98 p o r u š e n é b o l o .

2. Krajskému súdu v Bratislave p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 16/98 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. V. H. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 80 000 Sk (slovom osemdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Bratislave je p o v i n n ý uhradiť V. H. trovy právneho zastúpenia v sume 7 424,60 Sk (slovom sedem tisíc štyristo dvadsať štyri slovenských korún a šesťdesiat halierov) na účet jej právneho zástupcu advokáta Mgr. M. P., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti sťažnosti V. H. n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 234/07 z 21. augusta 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť V. H. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 16/98.

Na základe výzvy sa k veci vyjadrila predsedníčka krajského súdu podaním sp. zn. Spr. 3597/2007 zo 6. marca 2008 doručeným ústavnému súdu 17. marca 2008, v ktorom sa okrem iného uvádza:

«Vašu výzvu s prílohami predložil vyšší súdny úradník v dňoch 15. 02. 2008 a 19. 02. 2008 predsedníčkami senátov 33 Cb, ktoré vo veci konali. K veci sa najskôr písomne vyjadrila JUDr. J. G. podaním dňa 18. 02. 2008.

Uviedla, že vec sp. zn. 33 Cb 16/1998 prevzala v januári 2008. Vec je predvolaná na pojednávanie na deň 03. 04. 2008.

Podľa jej názoru, na otázky obsiahnuté vo Vašom dožiadaní zo dňa 22. 08. 2007, by mala kompetentne zodpovedať JUDr. V. Š., predsedníčka senátu. Napríklad pri zodpovedaní otázky „prieťahy, ktoré boli spôsobené súdom“, by JUDr. J. G. hodnotila iba procesné úkony kolegyne a neboli by uvedené tie dôvody, ktoré skutočne ev. prieťahy spôsobili. JUDr. V. Š., predchádzajúca zákonná sudkyňa, k veci dňa 07. 03. 2008 uviedla: Návrh na začatie konania bol podaný dňa 03. 02. 1998. Prvé pojednávanie bolo stanovené na deň 31. 10. 2000 a následne sa konali pojednávania v dňoch 12. 02. 2000 (správne má byť 12. decembra 2000, pozn.), 13. 02., 13. 03., 15. 05., 10. 07., 11. 12. 2001, 22. 01. 2002 a 08. 02. 2002 bolo vo veci rozhodnuté. Voči rozhodnutiu krajský súd podal odvolanie odporca a uznesením NR SR (správne má byť NS SR, pozn.), ktoré bolo súdu doručené dňa 16. 10. 2003, bolo uvedené uznesenie zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Termín pojednávania bol stanovený na deň 16. 12. 2003 s tým, že ďalší termín pojednávania bol stanovený na deň 09. 03. 2004.

Dňa 09. 03. 2004 sa nekonalo pojednávanie z dôvodu vyhláseného poplachu, t. j. bombového útoku. Termín pojednávania bol stanovený na 25. 05. 2004, kde opäť sa pojednávanie neuskutočnilo z tých istých dôvodov. Termín pojednávania bol stanovený na 31. 08. 2004. Na tomto pojednávaní bolo navrhnuté navrhovateľkou konanie prerušiť.

Krajský súd uznesením zo dňa 13. 09. 2004 na základe doplnených dôkazov zo strany odporcu, ktoré obdržal dňa 02. 09. 2004, návrh na prerušenie konania zamietol.

Voči tomuto podal odvolanie navrhovateľ a NS SR uznesením doručeným krajskému súdu dňa 30. 06. 2005 potvrdil uvedené uznesenie, ktoré bolo doručené účastníkom dňa 11. 07. 2005.

Nový termín pojednávania bol stanovený dňa 20. 07. 2005 na termín 06. 12. 2005, ktoré bolo opätovne odročené z dôvodu dôkazov, ktoré založila na pojednávaní do spisu navrhovateľka, a s ktorými sa mal oboznámiť odporca.

Nakoľko tieto dôkazy boli založené do spisu až na tomto pojednávaní, ďalší termín pojednávania bol stanovený na deň 21. 02. 2006. Navrhovateľka doplnila dôkazy až dňa 10. 02. 2006.

Na pojednávaní konanom dňa 21. 02. 2006 bolo pojednávanie odročené za účelom vyhlásenia rozhodnutia na termín 23. 02. 2006. Súd požiadal o predĺženie napísania rozhodnutia do termínu pojednávania a rozhodnutie bolo vyhotovené dňa 23. 02. 2006.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie navrhovateľ a spis bol predložený na NS SR dňa 12. 05. 2006.

Dňa 14. 07. 2006 požiadal navrhovateľ o oslobodenie od súdneho poplatku za odvolanie. NS SR vrátil spis krajskému súdu na rozhodnutie o návrhu o oslobodení od platenia súdneho poplatku za odvolanie a krajský súd uznesením zo dňa 27. 07. 2006 tento návrh zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie navrhovateľ podaním zo dňa 18. 08. 2006 a spis bol doručený NS SR dňa 23. 08. 2006. NS SR uznesením doručeným krajskému súdu dňa 09. 10. 2007 napadnuté uznesenie zrušil a vrátil na nové konanie s tým, že krajský súd uznesením zo dňa 14. 12. 2007 priznal navrhovateľovi oslobodenie od súdneho poplatku.

Vyhovujem Vašej požiadavke o zapožičanie súdneho spisu sp. zn. 33 Cb 16/1998 a tento Vám zapožičiavam k nahliadnutiu.

Súčasne však podotýkam, že tento spisový materiál je potrebné tunajšiemu súdu vrátiť najneskôr do 25. 03. 2008 v nadväznosti na vytyčený termín pojednávania dňa 03. 04. 2008 o 09.45 hodine. (...)»

Rovnaké skutočnosti, ako uviedol krajský súd vo svojom vyjadrení, zistil aj ústavný súd z obsahu sťažnosti, vyjadrení jeho účastníkov a z obsahu súdneho spisu sp. zn. 33 Cb 16/98, ktorý mu bol predložený k preverke 17. marca 2008.

Navyše zistil, že krajský súd vypočul účastníkov konania na pojednávaní konanom 4. februára 1998 a rozhodol o vylúčení návrhu sťažovateľa na zrušenie Bytového družstva Bratislava III (ďalej len „bytové družstvo“) na samostatné konanie. Toto pojednávanie odročil na 4. marec 1998, ktoré sa však nekonalo.

Dňa 3. marca 1998 vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý bol zaplatený 17. marca 1998. Dňa 14. apríla 1998 zaslal návrh sťažovateľky na vyjadrenie odporcovi, ktorý sa k návrhu vyjadril 30. apríla 1998 a jeho vyjadrenie zaslal sťažovateľke 14. mája 1998.

Dňa 26. októbra 2000 sťažovateľka doručila krajskému súdu „*Doplnenie žalobného návrhu na zrušenie družstva a jeho rozšírenie o ekonomické a majetkoprávne dôvody*“.

Dňa 20. septembra 2001 senát krajského súdu vzniesol námietku zaujatosti na základe vyjadrenia sťažovateľky z 15. mája 2001, ktorej však Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) 11. októbra 2001 nevyhovel a členov senátu nevytlúčil z prerokúvania a rozhodovania tejto veci.

Proti uzneseniu krajského súdu z 8. decembra 2002 (ktorým čiastočne vyhovel návrhu sťažovateľky na zrušenie bytového družstva a nariadenie likvidácie) podal 22. mája 2002 odvolanie odporca, ktoré doplnil 30. mája 2002. Dňa 27. júna 2002 krajský súd zaslal spis najvyššiemu súdu, ktorý rozhodol uznesením sp. zn. 5 Obo 177/02 z 25. augusta 2003 tak, že uznesenie krajského súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie 16. októbra 2003.

Ústavnému súdu bolo 19. marca 2008 doručené vyjadrenie právneho zástupcu sťažovateľky k stanovisku krajského súdu, v ktorom okrem iného uviedol:

„Predmetom sťažnosti je nekonanie Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 16/1998 na základe návrhu sťažovateľky podanom dňa 03. 02. 1998. Do dnešného dňa, teda viac ako 10 rokov od podania návrhu nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté. K uvedenej skutočnosti došlo predovšetkým v dôsledku opakovaných prietahov v konaní zo strany Krajského súdu v Bratislave.

V stanovisku nie je uvedené, prečo súd nekonal po dobu skoro troch rokov od podania návrhu na začatie konania a prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo až dňa 31.10.2000. Taktiež mám za to, že súd neodôvodnene opakovane odročoval pojednávania na termíny 13. 02., 13. 03., 15. 05., 10. 07., 11. 12. 2001 a 22. 01. 2002

a rozhodol tak až dňa 08. 02. 2002, pričom týmto postupom podľa môjho názoru porušil ustanovenie § 100 a § 114 ods. 1 O. s. p. Súd je povinný postupovať i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá a pojednávanie je predseda senátu povinný pripraviť tak, aby bolo možné rozhodnúť vo veci spravidla na jedinom pojednávaní.

Aj vzhľadom na nové okolnosti veci, poukazujem na opakované porušovanie povinnosti Krajského súdu v Bratislave postupovať v súlade s § 158 ods. 3 a rozsudok vyhotovovať a odosielať najneskôr do 30 dní odo dňa jeho vyhlásenia, ak predseda súdu zo závažných dôvodov nerozhodne inak. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 33 Cb 16/98-339 nebolo vyhotovené v zákonom stanovenej lehote 30 dní, ale až dňa 10. 05. 2002 a bolo doručené sťažovateľke až na základe jej sťažnosti dňa 15. 05. 2002. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Obo 177/02 zo dňa 25. augusta 2003 bolo doručené sťažovateľke až po uplynutí zákonom stanovenej lehoty dňa 24. 10. 2003. Taktiež rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 33 Cb 16/98-596 zo dňa 23. 02. 2006 bolo doručené sťažovateľke až dňa 19. 04. 2006, teda viac ako 30 dní od vyhlásenia rozhodnutia. Napokon, sťažovateľka pred pár dňami prevzala predvolanie Krajského súdu v Bratislave na pojednávanie vo veci na deň 03. 04. 2008 o 9,45 hod. (o tomto pojednávaní informovala Ústavný súd SR v stanovisku aj predsedníčka Krajského súdu v Bratislave), sťažovateľka však do dnešného dňa neobdržala rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, na základe ktorého bolo pôvodné rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. O tom, že vo veci jej odvolania bolo už Najvyšším súdom SR rozhodnuté, sa sťažovateľka dozvedela iba nepriamo, na základe uvedeného predvolania.

Žiadam Ústavný súd Slovenskej republiky, aby v prípade, ak dôjde k záveru, že prietahy v konaní už boli porušovateľom odstránené, rozhodol o uplatnených návrhoch sťažovateľky v zmysle sťažnosti (okrem prikázania súdu konať bez ďalších prietahov). Dĺžka nečinnosti súdu v konaní začatom už v roku 1998 plne odôvodňuje aj nárok sťažovateľky na finančné zadosťučinenie, samotné ukončenie nečinnosti súdu vo veci pred niekoľkými týždňami nemožno považovať za dostatočnú satisfakciu pre sťažovateľku. Stanovisko predsedníčky Krajského súdu v Bratislave k sťažnosti neobsahuje žiadne skutočnosti,

pre ktoré by bolo možné kvalifikovať sťažnosť za nedôvodnú. Mám za to, že posledné úkony súdu vo veci samej boli vykonané až na základe tejto sťažnosti, pričom, ako uvádzam aj vyššie, k porušovaniu práv sťažovateľky dochádza aj naďalej.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľka zároveň namietala aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj pokiaľ sa týka čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, pričom za súčasť tohto kritéria sa považuje aj povaha veci a o čo ide s'ťažovateľovi pri uplatňovaní základného práva na súdnu ochranu (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3).

1. Pokiaľ ide o posúdenie veci podľa kritéria zložitosti, ústavný súd nezistil takú okolnosť, na základe ktorej by mohol napadnuté konanie posúdiť ako zložitú a ani krajský súd vo svojom vyjadrení k s'ťažnosti nepoukázal na právnu alebo skutkovú zložitosť veci. Predmetom konania je návrh na zrušenie bytového družstva a jeho likvidáciu súdom podľa § 257 ods. 1 písm. c) Obchodného zákonníka pre porušenie viacerých povinností vyplývajúcich z Obchodného zákonníka. Hoci na dĺžku tohto konania malo čiastočný vplyv zisťovanie a ustálenie skutkového stavu veci a posudzovanie obsiahlych listinných dokladov predkladaných účastníkmi konania, ústavný súd na záver vychádzajúc z dosiahnutých výsledkov a zistených skutočností konštatuje, že prípadná skutková zložitosť veci nemôže v danom prípade ospravedlniť doterajšiu dĺžku konania pred krajským súdom.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria ústavný súd zistil, že sťažovateľka bola v konaní aktívna, viackrát žiadala krajský súd vo veci konať a podala aj sťažnosti na prieťahy v konaní. I keď v priebehu konania využívala svoje procesné oprávnenia dané jej Občianskym súdnym poriadkom (napr. rozšírila svoj návrh, podala návrh na prerušenie konania, odvolala sa proti rozhodnutiam krajského súdu), ale tieto okolnosti vzhľadom na zistenú nečinnosť a neefektívnu činnosť krajského súdu podstatne neovplyvnili dĺžku tohto konania. Ani krajský súd nepoukázal vo svojom vyjadrení k sťažnosti, že by mal k správaniu sťažovateľky výhrady.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu v predmetnom konaní a zistil, že bol nečinný bez akýchkoľvek zákonných dôvodov už na začiatku konania od 14. mája 1998, keď zaslal sťažovateľke vyjadrenie odporcu, až do pojednávania konaného 12. decembra 2000 (nečinnosť takmer 31 mesiacov). V tomto období bolo síce nariadené pojednávanie na 31. október 2000, ktoré sa ale nekonalo.

Okrem tejto nečinnosti ústavný súd zistil, že postup krajského súdu bol aj neefektívny. Príkladom jeho neefektívnej činnosti je to, že hoci vo veci dvakrát rozhodol, jeho prvé rozhodnutie z 8. februára 2002 bolo zrušené uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 177/02 z 25. augusta 2003 z dôvodu, že *„je nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť a taktiež nedostatok dôvodov (...)“*, a jeho druhé rozhodnutie z 13. februára 2006 do dnešného dňa nenadobudlo právoplatnosť a ani spis nebol predložený nadriadenému súdu za účelom rozhodnutia o podanom odvolaní.

Tu je potrebné uviesť, že konanie v predmetnej veci od jej podania krajskému súdu (3. február 1998) dosiaľ trvá viac ako 10 rokov. Podľa názoru ústavného súdu konanie, ktoré trvá tak dlho, ako to bolo v danej veci, možno už len na základe jeho posúdenia v globále považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Takáto zdĺhavosť konania totiž predlžuje stav právnej neistoty dotknutej osoby do tej miery, že sa jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (mutatis mutandis I. ÚS 39/00, I. ÚS 66/03).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 16/98, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci, aj keď jej právny zástupca vo vyjadrení k stanovisku krajského súdu to už nežiadal tak, ako v pôvodnej sťažnosti.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka prostredníctvom právneho zástupcu vo svojej sťažnosti žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk, ktoré odôvodnila najmä tým, že

„V dôsledku nesprávneho a protiústavného postupu Krajského súdu v Bratislave je sťažovateľka neprimerane dlho vystavená značnej právnej neistote, pretože otázka zrušenia

Bytového družstva Bratislava III. má vplyv na vymožitelnosť pohľadávok sťažovateľky ako aj tretích osôb voči bytovému družstvu, ako aj právnu istotu sťažovateľky ohľadom ďalšej správy jej majetku - bytu a podielu na nebytových priestoroch. Je dôvodná obava, že Bytové družstvo Bratislava III. nakladá s majetkom družstva, teda majetkom v podielovom spoluvlastníctve sťažovateľky a ostatných členov družstva v rozpore s princípom hospodárnosti a účelnosti, pričom po zrušení družstva nároky z takéhoto konania voči družstvu sa stanú nevymožiteľné.

Táto dlhodobá stresová situácia a právna neistota zhoršuje zdravotný stav sťažovateľky, ktorá sa lieči na diabetes 2. stupňa a vysoký krvný tlak. Stresová situácia a uvedené zdravotné problémy sa pretrvávajúcim stavom nečinnosti súdu zhoršujú ...“

Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy aj priznanie primeraného finančného zadost'učinenia.

Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na zistený stav konania na krajskom súde v právnej veci sťažovateľky vedenej pod sp. zn. 33 Cb 16/98 ústavný súd považoval priznanie sumy 80 000 Sk za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde, a preto vo zvyšnej časti jej žiadosti nevyhovel.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Právny zástupca sťažovateľky ako platca dane z pridanej hodnoty trovy konania vyčíslil v sume 7 424,60 Sk.

Ústavný súd zistil, že uplatnená suma trov právneho zastúpenia spolu 7 424,60 Sk je nižšia ako suma vypočítaná ústavným súdom podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) a neodporuje tejto vyhláške. Preto ústavný súd priznal právnemu zástupcovi sťažovateľky (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania v požadovanej sume.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2008